

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยมีการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นเวลานาน ตั้งแต่อดีตกาลมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองบ้างก็เป็นแต่เพียงการรัฐประหาร ที่มีลักษณะเพียงแคเป็นการเปลี่ยนผู้ปกครองประเทศหรือราชวงศ์ที่ปกครองประเทศ แต่ยังคงมีโครงสร้างการปกครองหรือมีการเมืองเกือบจะเรียกได้ว่า ระบอบเดิมมาตลอด ซึ่งประชาชนแทบจะไม่มีส่วนร่วมใดในการเมืองการปกครองประเทศเลย หรือจะมีส่วนร่วมบ้างก็เป็นเพียงผู้รับการปฏิบัติเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตยเมื่อปี พุทธศักราช 2475 เป็นการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบประชาธิปไตย แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะคณะผู้ปกครองประเทศเท่านั้น โครงสร้างทางการเมืองและการบริหารประเทศยังไม่มีเปลี่ยนแปลง นักวิชาการบางคนมองว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้เป็นการชิงสุกก่อนห่าม ประชาชนยังไม่เข้าใจและยังไม่พร้อมที่จะมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศตามสิทธิและหน้าที่ที่ระบอบประชาธิปไตยกำหนดให้ ตลอดระยะเวลามากกว่า 60 ปี หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เกิดการรัฐประหารมากมายหลายครั้งที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญถึง 9 ครั้ง (สุจิต นุญบงการ, 2534 : 9-10)

การเมืองไทยยังคงมิได้มีการพัฒนาเท่าที่ควรดังจะเห็น ได้จากการรัฐประหารซ้ำซาก และมีข้ออ้างเพื่อประชาชนทุกครั้ง การมีส่วนร่วมของประชาชนค่อนข้างน้อยและขาดความต่อเนื่อง การรัฐประหารเป็นไปโดยง่ายปราศจากการต่อต้านจากประชาชน โดยทั่วไป ก็เพราะประชาชนส่วนใหญ่มิได้รับการปลูกฝังและอบรมหล่อหลอมให้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความศรัทธาต่อระบอบประชาธิปไตยอย่างต่อเนื่องและจริงจังทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ตระหนักในคุณค่าของระบอบประชาธิปไตยที่จะส่งเสริมให้ประชาชนมีชีวิตที่ดีขึ้น มีเสรีภาพอย่างเสมอภาค และมีอำนาจในการกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง ในฐานะที่ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย (สมบัติ ธำรงธัญวงศ์, 2538 ก. : 11-10)

ประชาชนมีส่วนร่วมและมีความตื่นตัวทางการเมือง จะมีบ้างก็เพียงระยะเวลาสั้นเท่านั้น เช่น กรณี 14 ตุลาคม 2516 การขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน ทำให้เกิดความอ่อนแอ

ทางการเมือง กล่าวคือ ประชาชนเกิดความเบื่อหน่ายและเกิดค่านิยมผิด ที่คิดว่าการเมืองเป็นเรื่องของนักการเมือง เป็นเรื่องสกปรก ประชาชนจะเกี่ยวข้องกับการเมืองเฉพาะการเลือกตั้ง และการฟังหรืออ่านข่าวเท่านั้นซึ่งนับเป็นจุดอ่อนที่มีผลต่อเสถียรภาพของระบบการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมือง จึงเป็นสิทธิทางการเมืองของฝ่ายที่จะอยู่ใต้การปกครอง ในการเข้าร่วมในกระบวนการทางการเมือง เพื่อแสดงเจตนาเกี่ยวกับอำนาจ ผลประโยชน์ต่อฝ่ายผู้ปกครอง โดยให้ฝ่ายผู้ปกครองปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติอะไร ให้เป็นไปตามความต้องการของประชาชน ผู้แสดงเจตนา นั้น (เชาวนะ ไตรมาศ. 2542 : 6-7)

การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นเป้าหมายสำคัญของสังคมประชาธิปไตยที่ยึดหลักการของประชาชน โดยประชาชนเพื่อประชาชน ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เน้นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ดังจะเห็นได้จากในหมวด 4 ว่าด้วยหน้าที่ของชาวไทย และหมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ โดยเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชน ได้มีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น ตามมาตรา 72 คือ บุคคลมีหน้าที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง และมาตรา 87 รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน 1) ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระดับชาติและระดับท้องถิ่น 2) ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมือง การวางแผนพัฒนาทางเศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งการจัดทำบริการสาธารณะ 3) ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทุกระดับในรูปแบบองค์กรทางวิชาชีพหรือตามสาขาอาชีพที่หลากหลายหรือรูปแบบอื่น 4) ส่งเสริมให้ประชาชนมีความเข้มแข็งในทางการเมือง และจัดให้มีกฎหมายจัดตั้งกองทุนพัฒนาการเมืองภาคพลเมืองเพื่อช่วยเหลือการดำเนินกิจกรรมสาธารณะของชุมชน รวมทั้งสนับสนุนการดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในพื้นที่ 5) ส่งเสริมและให้การศึกษแก่ประชาชนเกี่ยวกับการพัฒนาการเมืองและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รวมทั้งส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้สิทธิเลือกตั้งโดยสุจริตและเที่ยงธรรม ซึ่งทั้ง 2 มาตรา แสดงให้เห็นว่ารัฐธรรมนูญมุ่งเน้นและให้ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน

ในอดีตกระบวนการของนิสิต นักศึกษา มีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับการเมืองไทยถึงขั้นก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งใหญ่ หลายเหตุการณ์ เช่น เหตุการณ์เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2516 ซึ่งนิสิต นักศึกษาร่วมชุมนุมต่อต้านรัฐบาลเผด็จการของจอมพลถนอม กิตติขจร

ซึ่งผูกขาดอำนาจปกครองประเทศมานานเป็นทศวรรษ หรือเหตุการณ์เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2519 ได้เกิดมีการใช้กำลังรุนแรงต่อหมู่ผู้คนที่กำลังชุมนุมกันในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อต่อต้านการเดินทวงกลับประเทศของจอมพลถนอม กิตติขจร จนถึงขั้นมีนิสิต นักศึกษา เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก และนอกจากนี้ เหตุการณ์ครั้งล่าสุด คือ ระหว่างวันที่ 17-21 พฤษภาคม 2535 ที่มีการชุมนุมของประชาชน นิสิต นักศึกษาในการต่อต้านการปกครองโดยรัฐบาล พลเอกสุจินดา คราประยูร และเรียกร้องประชาธิปไตย แต่รัฐบาลได้โต้ตอบการชุมนุม ด้วยการใช้กำลัง จนทำให้ผู้ชุมนุมเกิดการบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก (นิยม รัฐอมฤต และ วิชระ เพชรทอง (บก.). 2540 : 23-24)

จากเหตุการณ์ทางการเมืองดังกล่าว ได้ปลุกเร้าจิตสำนึกทางการเมือง (Political Consciousness) ของกลุ่มพลังทางการเมือง นิสิต นักศึกษา นักธุรกิจ กรรมกร ชาวนา ชาวไร่ให้ เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างกว้างขวาง และเข้มข้น (กนก วงษ์ตระหง่าน. 2527 : 110)

นอกจากเหตุการณ์สำคัญดังกล่าวข้างต้นแล้ว การมีส่วนร่วมทางการเมืองของ นักศึกษาจะมีเฉพาะเมื่อมีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร ซึ่งเมื่อมีการหย่อนบัตรเลือกตั้งไปแล้ว ก็ เหมือนกับว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองได้เสร็จสิ้นแล้ว จะกลับมามีส่วนร่วมอีกครั้ง ก็ต่อเมื่อ มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรใหม่ จนเกิดคำถามที่ว่า “การเมืองเป็นเรื่องของนักการเมือง” ทั้งที่ โดยหลักประชาธิปไตยแล้ว การเมืองเป็นเรื่องของประชาชนทุกคนในประเทศ และเมื่อ พิจารณาประวัติศาสตร์การเมืองไทย ต้องยอมรับว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนยังไม่ ครบถ้วน ชัดเจน และในทางปฏิบัติ ไม่มีผลคุ้มครองให้บังคับใช้จริง ขาดการตรวจสอบที่มี ประสิทธิภาพ ครอบคลุมครบถ้วน ทุกมิติของการใช้อำนาจรัฐ อีกทั้งประชาชนยังขาดความรู้ ความเข้าใจ และเลื่อมใสศรัทธาในระบบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง มีนักการเมืองบางกลุ่มใช้ เงินทุ่มซื้อเสียง เพื่อให้ได้เข้ามานั่งในสภา แล้วก็ทุ่มเงินไขว่คว้าตำแหน่ง เมื่อได้ตำแหน่งก็ แสวงหาผลประโยชน์ในการ “ถอนทุน” โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติ และประชาชน (เกษม ศิริสัมพันธ์. 2543 : 50) จากสถานะทางการเมืองดังกล่าวนี้ นักวิชาการใน สาขาต่าง เช่น นักการเมือง สื่อมวลชน นักรัฐศาสตร์ นักนิติศาสตร์ และประชาชนที่ได้ให้ความสนใจทางการเมือง โดยส่วนรวม ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ ศึกษาและวิเคราะห์กันอย่างต่อเนื่อง ยังผลให้นำไปสู่การเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการเมืองในที่สุด (วิชรา ไชยสาร. 2544 : 1-2)

มหาวิทยาลัยนครพนมเป็นมหาวิทยาลัยที่เกิดจากการหลอมรวมสถานศึกษาใน จังหวัดนครพนมตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนครพนม พุทธศักราช 2548 ซึ่งประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 122 ตอนที่ 75 ก เมื่อวันที่ 1 กันยายน พุทธศักราช 2548 จึงมีผลให้

มหาวิทยาลัยนครพนม ได้รับการยกฐานะจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนมเป็น “มหาวิทยาลัยนครพนม” ตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน พุทธศักราช 2548 โดยมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัตินั้นให้รวม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิชาเขตนครพนม วิทยาลัยเทคนิคนครพนม วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีนครพนม วิทยาลัยการอาชีพธาตุพนม วิทยาลัยการอาชีพนาหว้า และวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครพนม

มหาวิทยาลัยนครพนม เปิดสอนในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และระดับปริญญาตรี 4 ปี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต บริหารธุรกิจบัณฑิต วิทยาศาสตร์บัณฑิต พยาบาลศาสตรบัณฑิต หลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่อง 2 ปี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 30 สาขา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 16 สาขา หลักสูตรระยะสั้น 18 สาขา และระดับปริญญาโท ในสาขาวิชาบริหารการศึกษา สาขาหลักสูตรและนวัตกรรมการเรียนรู้ การกิจสำคัญของมหาวิทยาลัยนครพนม นอกจากเป็นมหาวิทยาลัยในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง ที่มุ่งจัดการศึกษาด้านทักษะวิชาชีพ และผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถทางวิชาการ โดยเน้นการกระจายโอกาสทางการศึกษาแก่ชุมชนท้องถิ่นยังให้การบริการวิชาการ และการทำนุศิลปวัฒนธรรม โดยมีการวิจัยเป็นฐาน

การที่มหาวิทยาลัยนครพนมเกิดจากการหลอมรวมสถาบันการศึกษาในจังหวัดนครพนม ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม เพราะการเมืองของประเทศมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์การปฏิวัติเมื่อ 19 กันยายน พุทธศักราช 2549 ที่ส่งผลทำให้สถานการณ์ทางการเมืองมีความผันผวน และมีความวุ่นวายในหลายกรณีจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าภายหลังการปฏิวัติ 19 กันยายน พุทธศักราช 2549 แล้ว ได้มีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และกำหนดให้มีการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย มีการรณรงค์ให้ประชาชนไปใช้สิทธิเลือกตั้ง และให้นักศึกษาเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง แต่นักศึกษาโดยทั่วไปยังมีบทบาทค่อนข้างน้อย ดังปรากฏเป็นข่าวทางสื่อมวลชนต่าง ตลอดจนมา ลักษณะดังกล่าวนี้รวมถึงนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนครพนมด้วย อีกทั้งยัง ไม่มีการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ในเขตพื้นที่ของจังหวัดนครพนมมาก่อนเลย ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม ด้วยคาดว่าผลของการวิจัยนี้อาจจะมีผลทั้งในเชิงวิชาการ และการนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา และส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาและประชาชน โดยรวมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม
2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม จำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่กำลังศึกษา สาขาวิชาที่กำลังศึกษา และคณะที่กำลังศึกษา
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม มีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนมที่มี เพศ ชั้นปีที่กำลังศึกษา สาขาวิชาที่กำลังศึกษา และคณะที่กำลังศึกษาแตกต่างกัน มีส่วนร่วมทางการเมืองแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาของการวิจัย โดยมุ่งศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนครพนม 4 ด้าน ได้แก่

- 1.1 ด้านกิจกรรมการเลือกตั้ง
- 1.2 ด้านการติดตามสถานการณ์ทางการเมือง
- 1.3 ด้านการรณรงค์ให้ความรู้ทางการเมืองแก่ประชาชน
- 1.4 ด้านการชุมนุมเคลื่อนไหวทางการเมือง

2. ด้านประชากร

ด้านประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยนครพนม ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2553 จำนวน 1,566 คน โดยจำแนกตามคณะ/วิทยาลัย ดังนี้

- 2.1 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จำนวน 675 คน
- 2.2 คณะการจัดการและเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 296 คน
- 2.3 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครพนม จำนวน 595 คน

3. ด้านกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยนครพนม โดยใช้สูตรการคำนวณของยามานะ (Yamane, 1973 : 727) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 319 คน

4. ด้านตัวแปร

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยนครพนม ได้แก่

- 4.1.1 เพศ
- 4.1.2 ชั้นปีที่กำลังศึกษา
- 4.1.3 สาขาวิชาที่กำลังศึกษา
- 4.1.4 คณะที่กำลังศึกษา

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม 4 ด้าน ได้แก่

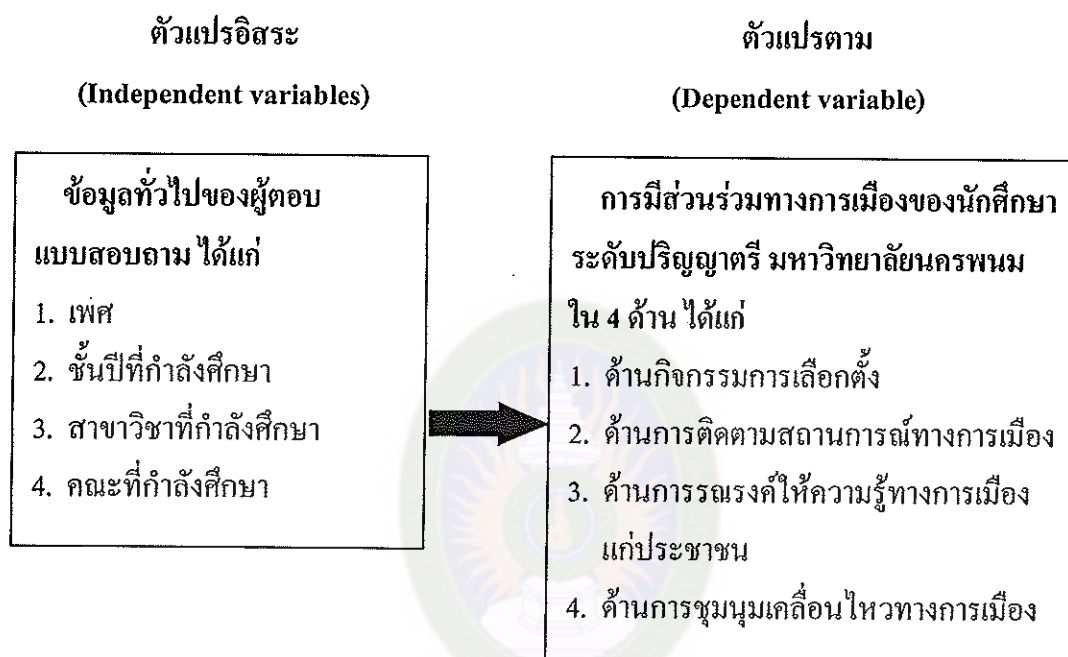
- 4.2.1 ด้านกิจกรรมการเลือกตั้ง
- 4.2.2 ด้านการติดตามสถานการณ์ทางการเมือง
- 4.2.3 ด้านการรณรงค์ให้ความรู้ทางการเมืองแก่ประชาชน
- 4.2.4 ด้านการชุมนุมเคลื่อนไหวทางการเมือง

5. ด้านระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ กำหนดระยะเวลาในการดำเนินการระหว่างเดือน สิงหาคม - ธันวาคม 2553

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ให้ความหมายศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครพนม ไว้ ดังนี้

1. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติที่กำลังศึกษาอยู่ภายใน คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คณะการจัดการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครพนม มหาวิทยาลัยนครพนม ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2553 จำนวน 1,566 คน แยกตามคณะ/วิทยาลัย ดังนี้

- 1.1 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จำนวน 675 คน
- 1.2 คณะการจัดการและเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 296 คน
- 1.3 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จำนวน 595 คน

2. เพศ หมายถึง เพศชาย และเพศหญิง

3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา หมายถึง ชั้นปีที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2553 ทั้ง 4 ชั้นปี ได้แก่

3.1 ชั้นปีที่ 1 จำนวน 683 คน

3.2 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 316 คน

3.3 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 317 คน

3.4 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 250 คน

4. สาขาวิชาที่กำลังศึกษา หมายถึง สาขาวิชาที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2553 จำนวน 11 สาขาวิชา ได้แก่

4.1 สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 172 คน

4.2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ค.บ.) จำนวน 138 คน

4.3 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ (ค.บ.) จำนวน 155 คน

4.4 สาขาวิชาการศึกษารัฐมวัย (ค.บ.) จำนวน 100 คน

4.5 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา (ค.บ.) จำนวน 83 คน

4.6 สาขาวิชาพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม จำนวน 27 คน

4.7 สาขาวิชาการจัดการ จำนวน 59 คน

4.8 สาขาวิชาบัญชี จำนวน 77 คน

4.9 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 135 คน

4.10 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 25 คน

4.11 สาขาวิชาพยาบาล จำนวน 595 คน

5. คณะที่กำลังศึกษา หมายถึง คณะหรือวิทยาลัยที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ภายใต้สังกัดมหาวิทยาลัยนครพนม จำนวน 3 คณะซึ่งประกอบด้วย

5.1 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

5.2 คณะการจัดการและเทคโนโลยีสารสนเทศ

5.3 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครพนม

6. การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติของมหาวิทยาลัยนครพนม ที่มีการแสดงออกในลักษณะต่าง ในทางการเมือง ดังนี้

6.1 กิจกรรมการเลือกตั้ง หมายถึง การที่นักศึกษามีส่วนร่วมในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง การชักชวนผู้อื่น ไปใช้สิทธิ การติดตามรับฟังคำปราศรัยหาเสียง การติดตามผลการนับ

คะแนน การเป็นกรรมควบคุมดูแลการเลือกตั้งหรือจัดสถานที่ในการเลือกตั้งหรือการพูดคุยเกี่ยวกับการเลือกตั้งหรือสอดคล้องการเลือกตั้ง และการรณรงค์หาเสียงให้กับพรรคการเมืองหรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง

6.2 การติดตามสถานการณ์ทางการเมือง หมายถึง การที่นักศึกษาติดตามสถานการณ์ทางการเมือง ได้แก่ การติดตามข่าวสารทางการเมืองทางหนังสือพิมพ์ การติดตามความเคลื่อนไหวรายการข่าวการเมืองทางโทรทัศน์ วิทยุ การมีส่วนร่วมในการเสนอเรื่องร้องเรียน และการติดตามการฟังอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล

6.3 การรณรงค์ให้ความรู้ทางการเมืองแก่ประชาชน หมายถึง การที่นักศึกษามีส่วนร่วมในการให้ความรู้ทางการเมืองแก่ประชาชน ได้แก่ การจัดประชุมอภิปรายให้คำแนะนำให้คำปรึกษาทางการเมืองแก่ประชาชนหรือการเสนอข่าวสารทางการเมืองแก่ประชาชน การจัดกิจกรรมทางการเมือง การเดินรณรงค์ให้ความรู้แก่ประชาชนในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การเสนอข่าวสารนำรู้เกี่ยวกับการเมืองทางวิทยุ บทความ การพูดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเมืองกับประชาชน การร่วมแจกใบปลิวในเรื่องการเมือง และการอธิบายเรื่องนโยบายทางการเมืองของพรรคการเมืองแก่เพื่อน หรือประชาชน

6.4 การชุมนุมเคลื่อนไหวทางการเมือง หมายถึง การที่นักศึกษามีส่วนร่วมในการชุมนุมประท้วงเรียกร้อง หรือชุมนุมเพื่อจัดกิจกรรมทางการเมือง การคัดค้านในการดำเนินโครงการของรัฐบาล การอภิปรายหรือการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองผ่านช่องทางที่หลากหลาย เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ส่งข้อความ (SMS) การเดินขบวนคัดค้านกฎหมายที่ไม่ยุติธรรม การให้ข้อเสนอแนะปัญหาการเลือกตั้งแก่หน่วยงานของรัฐหรือนักการเมือง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยอาจสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างและพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และระดับอื่น ของมหาวิทยาลัยนครพนม รวมทั้งมหาวิทยาลัยอื่นด้วย และอาจสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับประชาชนโดยรวม เพื่อความเจริญก้าวหน้าของการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศชาติต่อไป